

Vážení příznivci školního i mimoškolního dění, s tiskem Zouvákovin se Vám v letošním roce hlásíme naposledy, berte ho jako drobnou nadílku pomikulášskou a předvánoční zároveň. Prosincové číslo je nabité událostmi soutěžního charakteru, jejichž důsledkem byly hned dva rozhovory. Nebude chybět úsměvné glosování Stučkováku, pocity „viceroprávka“, ani ochutnávka studentských plodů inspiračních a literárních... Příjemnou čtecí chuť přejí Zouvákoviny.

Mladý barista

Kdo je barista, co je káva? Že káva není jen aktivizující nápoj a její servírování může být doslova obřadem? Barista spíše v ženském, nebo v mužském podání? A co je vlastně onen barem dýchající výraz? Nejen tyto otázky napadaly zřejmě mě každého, kdo zavítal na úterní soutěž poličské SOŠ a SOU do Spolkového domu Jordán. Kdo z návštěvníků sledoval kávové klání bedlivě od začátku do konce, na mnohé z otázek vyřčených i nevyřčených dostal odpověď. Tedy barista - přináší nám označení člověka, který je specialistou v přípravě a výrobě kvalitní kávy, obzvláště pak espressa a nápojů na espressu založených. A že se jich ten den vypilo požehnaně... Ale nepřeskakujeme a začneme od prvního okamžiku spuštění kávomlýnku našimi soutěžícími. V ten den, přesněji 8. 12. 2015, se otevřely prostory restauračního zařízení Jordán pro nadějně a



vůní kávy zhypnotizované studenty gastronomického oboru a oboru Kuchař-číšník. Ti se zde, díky patronaci Jany Pernicové - náměstkyně hejtmana Pardubického kraje, mohli zúčastnit celorepublikové soutěže Mladý barista. Pořádající školou se stala SOŠ a SOU Polička, usměvaví zástupci druhého družstva přijeli ze Střední školy potravinářské Brno, Charbulova. Úkol baristů byl jasný, během časového limitu 15 minut zhotovit čtyři šálky espressa a stejný počet šálků cappuccina, to zároveň dozdobit v rámci Latté Art technikou Free pour – vumělkovat litím smetany „pěnový obrázek“ vévodící hladině lahodného moku. Vybraný obrázkový záměr odprezentovali baristé formou fotografie při úvodní registraci do soutěže. Jak moc se ve finále přiblížili původnímu, poznali odborní porotci i diváci posléze. Hodnotitelé z řad majitelů kaváren a cateringových firem pak v nelehkém rozhodování určili vítěznou trojici. Nejvíce zaujala baristickou akrobacií a šarmem sobě vlastním Hana Kösslerová, studentka 4. ročníku gastronomie při SOŠ a SOU Polička. Stříbrná pozice patřila Martině Odvárkové, takéž SOŠ a SOU Polička a bronzový pohár zamířil do Brna, kam jej odvezla sympatická soutěžící Michaela Tománková. Vítězům gratulujeme. Poděkování za odbornou přípravu svých svěřenců patří jejich pedagogům - jmenovitě paní mistrové Aleně Stokláskové a Luboru Havlíkovi. Všem účastníkům patří dík za dovolení vstoupit do nadčasového světa umění chutí a vůní...

Rebelové na gastru

Už je to tady! Dnes, 24. listopadu 2015, zavítáme do filmového muzikálu REBELOVÉ v podání našich maturitních tříd G4 a H4. Jejich stužkovací večírek bude naprostá bomba. Pro ty, kteří nevědí. Stužkovací večírek, no prostě stužkovák, je událost, kdy se ze studenta stává oficiálně maturant. Je to jedna z tradic maturitního ročníku, u které se sejde celá třída i s učiteli. Připne se maturitní stužka a řádně se oslavuje.

Gastrostudio, známé pouze jako učebna, se jednou za rok stane legendárním místem zábavy. I tento rok nezklameme. Při příchodu do šatny uvidíme poslední úpravy kostýmů. Při vstupu do místnosti, pravda, já trochu znervózněla, jsem učebnu takhle ještě neviděla. U barového pultu stojí všichni vystrojeni do barevných puntíků, šatů, které bychom si nikdy jindy nevzali. Už z dálky je slyšet ohlušující zpěv a zvuk známých písní z Rebelů. Rautové stoly se prohýbají pod množstvím jídla. No všechno je prostě k sežrání! Všechno naprosto dokonale.

Samozřejmě bychom se neobešli bez hlavní zábavy – tabule hlášek. Soutěž pro učitele, kdy si každý najde hlášku, která k němu patří. Například „Jiří, kde je Jiří? Jiří zase chybí.“ Nepatří nikomu jinému než paní učitelce Vápenikové. Nebo „Přijdu za pět minut.“ – jasná paní mistrová Stoklásková. Právě hlášky se staly zábavou večera. Je opravdu komická koukat na Týnu, v kostýmu připomínající muchomůrku, jak se snaží vylézt na skříňky, aby mohla dopsat k hláškám autory. Zároveň mě udivuje, že některé paní učitelky se v hláškách nepoznaly a že Týna nespádla. Opravdu nikdy jsem nevěřila tomu, že uvidím jezdit Jirku na dětském odrážedle za doprovodu písně „Dva roky jezdím bez nehod“. Když přijel, všichni vybuchli smíchy a začali si ho fotit. Nebo zpívající spolužačka před tabulí, která tančila, jako by dostávala elektrošoky. Přestože hlavní aktivitou večera bylo stužkování, u kterého jsme byli pasováni na maturanty a dostali na šaty stužky, tyto momenty mě pobavily snad nejvíce. A musím podotknout, že já si tuto událost zapamatovala jako den, ze kterého si nepamatuji, jak jsem se dostala domů.

Hana K.

Pátý rok na místě činu

Když jsem prvního září přišel do školy a zamyslel se nad tím, proč to všechno dopadlo tak, jak dopadlo, co vlastně tady dělám a chci dělat, byl to zajímavý pocit. Čtyři roky jsem prožil na této škole se třídou, kde jsem znal každého. Nyní se opět dostávám do prvního ročníku na střední škole, a rozhodně nemohu říct, že se jedná o mé vrstevníky. Koneckonců, všichni jsou tady v té třídě mladší o 3-4 roky a zrovna procházejí tím kritickým obdobím dospívání v podobě puberty. Vydržet ale ve škole potřebuji, tak se se svými novými spolužáky musím alespoň malinko „kamarádit“. I když, vlastně ne, stačí mi „vycházení“, určitě nemám v plánu se s někým, koho znám asi 2 hodiny, začít „kamarádit“, ještě k tomu, když jsou to pořád „děti“. První společná hodina a hned už jsem byl v obraze - „puberťáci“ - nepozorní, hluční, autoritu nepřijímající. Tři základní věci, které mně opravdu vadí. Po pár měsících

vyučovacích hodin, na které docházím, jsem si již zvykl na jejich přehnanou hlučnost, naučil jsem se to spíše ignorovat, i když někdy to prostě nejde. Na druhou stranu musím říct, že jsem dokonce i překvapen jejich aktivitou. Po všech nedostatcích, které bych nejspíš dokázal přehlédnout, je to vcelku fajn třída, se kterou bych dokázal v rámci studijních let vydržet.

(D. H.)

Rozhovor

Prosincové Zouřkoviny obohatí hned dva rozhovory. Učitelství a studentský. V učitelství představíme tvář usměvavou, studentstvu neznámou. Paní Marie Škaroupková, vedoucí učitelka odborného výcviku, působí na SOŠ a SOU Polička bezmála 22 let. Je člověkem, který ví, co chce a svůj úmysl dovede k úspěšnému završení. S úsměvem sobě vlastním zorganizuje, co je potřeba, vycvičí barmanské osazenstvo ve schopnosti umíchat chutné a lákavé alkoholické i nealkoholické nápoje a ze soutěžního klání se vrátí s pocitem kvalitně odvedené práce, vítěznými studenty a trofejí vytepanou superlativou. Jejího pedagogického umu si povšimli mnozí a Česká barmanská asociace ji ocenila za dlouholetý přínos v oblasti výchovy a vzdělávání v oboru barmanství. Na dubnový úspěch navázala CBA cenou další, listopadovou – v podobě nominace na místo komisařky. Ano, Marie Škaroupková byla poctěna místem hodnotitele působícího na barmanských soutěžích. Co z tohoto kroku pro ni vyplývá, nám už sdělí prostřednictvím následujících řádků sama...

„Paní Škaroupková, co pro Vás osobně i profesní život znamená tento kvalifikační posun?“

„Především mi přinesl příjemný pocit z ohodnocení pedagogického úsilí a také jedinečnou příležitost být u zdroje informací týkajících se přípravy žáků na barmanské soutěže. Dále mne ocenění přivedlo k absolvování dalších studijních seminářů a je mi silnou motivací v profesní oblasti.“



„Přináší učitelé OV práce se studenty pocitu naplnění, nebo jde spíše o stav marnosti a vyhoření?“

„Pokud se jedná o žáka se zájmem o činnost, který se rád realizuje, pak se zcela jistě objeví pocit naplnění přinášející radost. Chci, aby v žákovi „něco zůstalo“ a odnesl si to do dalšího života. Těší mě zpětná vazba studenta v podobě získání práce.“

„Jaké barmanské činnosti jsou nejsložitější a proč?“

„Je náročné dodržet podmínky po-

stavení nápoje – některé ingredience jsou pevně stanoveny, smíte je obohatit vlastní nápadem, ale musí korespondovat s pravidly CBA (typ sklenice, objem nápoje atd.) Pak už jen komplexně vystavět nápoj tak, aby chutnal.“

„Jaký nápoj Vy osobně nejraději připravujete?“

„Rozhodně Fancy drink – je zde jedinečná možnost celkové kreativity.“

„V čem tkví úspěch vašich studentů?“

„Za úspěchem je barmanský trénink (2 – 3 v týdnu), jehož se účastní vybraní žáci na základě primárního barmanského kurzu. Ti se pak dále seberealizují a rozvíjejí v rámci našeho barmanského kroužku, kde se připravují na následné soutěže. Při výkonu je důležitá jistota, přirozený projev, „chytnout rutinu“. Nejvíce bodů při ocenění získáme za chuť nápoje a techniku práce.“

„Jaká by měla být osobnost barmana?“

„Ctižádostivý exhibicionista barmanského pojetí...“

„Vzpomenete jméno žáka, úspěšného absolventa – BARMANA?“

„Nejvíce mi v paměti utkvěl Tomáš Felkl – držitel ocenění Mladý talent 2012. Byl vybrán hodnotící komisí Pardubického kraje za své výsledky v barmanských soutěžích.“

„Paní Škaroupková, co byste popřála škole do dnů současných i budoucích?“

„Zodpovědné studenty, kteří se chtějí rozvíjet a maximálně tak využít možnost vzdělávání, jakou jim škola nabízí.“

„A na samotný závěr – kterým životním moudrem se inspirujete?“

„Bez práce nejsou koláče.“

„Děkujeme za rozhovor, gratulujeme k úspěchu a do budoucna přejeme jen to dobré.“

(J.B.)

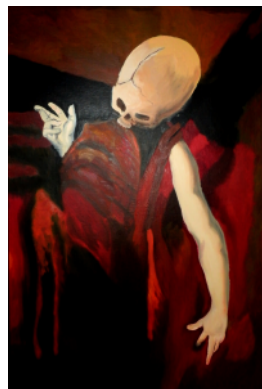
Příběh obrazu

Jací jsou naši studenti za branami školy? Jaké zájmy formují jejich osobnost? Co nebo kdo je v životě obohacuje, svěřili těmto řádkům. Dnes nám Radka Zerzánková představí svoji malbu obrazu Josefa Vyletala. Jeho výtvarnou práci jsme mohli spatřit v pohádce Panna a Netvor. Výtvarné pojetí doprovodila Radka i příběhem. Její tvorbu můžeme zhlédnout v rámci výstavy ZUŠ Svítavy.

Příběh obrazu

Před dávnými časy žil jeden král, který měl proříznutou pusou natolik, že by se do ní vlezla celá pěst dospělého muže. Tohle byla jeho velká obrana proti nepřítelům, kteří se ho snažili zabít a tím se zmocnit jeho trůnu. Kdokoli se pokusil mu jednu „stříhnout“, tomu ukousl celé zápěstí. O jeho krutosti se dozvěděla i královna, která vládla podsvětí - Smrti. Rozhodla se tedy, že ho pojme za manžela. Přikázala svému sluhovi, aby mu její zprávu doručil. Král se však jenom vysmál a poslal jí i jejího sluhu do háje. Královna to ovšem nenechala jenom tak, zaklela krále do temného monstra, které začalo bloudit podsvětím Smrti jenom se svojí lebkou a lidskýma rukama. Každá z nich se skládala ze šesti prstů. Byl pohlcen v její moci a sloužil jí jako ten nejvyšší sluha. Byl obtěžkán koulí na noze, aby nemohl utéct...

Zatím se jeho království zmocnili lidé, kteří celou tu dobu o vládu usilovali. Král byl z toho celý zoufalý a uvědomil si svoje prokletí i to, jak se choval před tím. Zatím hlídal u brány Nebrány, kde vyháněl a trestal kohokoliv, kdo se pokusil překročit práh bez dovolení. Od královny měl někdy povoleno podívat se na svět, ve kterém dříve žil, ale pod jednou podmínkou, že bude nosit hříšné duše. Když měl chvíli čas, toulal se po podsvětí Smrti s velkou mačetou, s kterou uřezával jím pochytaným vězňům ruce a někdy i nohy. Ze všeho nejvíce miloval lidské zoufalství (tím se krmil) a krev (s tou si potíral svůj hábit).



Jednou do posvětí Smrti přišla dívka, aby zachránila svého otce. Netušila však, že královna chce právě její mladost, a proto poslala krále pro otce oné dívky. Dívka byla ale statečná a postavila se královně natolik, že se jí nezalekla. Spíše naopak. Nezachránila jenom svého otce, ale i krále, který se po smrti královny stal obyčejným člověkem. Převzal opět vládu ve svém království a vládl o mnoho lépe než před tím.

(R. Z.)

Bitvy nožem vyhrané

A přichází na řadu další rozhovor. Tentokrát ten studentský, v němž se svěřil novinovým řádkům Vojta Petržela, jeden z nejlepších „vyřezávačů“.
Vždy usměvavý žák třídy G3, který dokáže s jedním nožem opravdu neskutečné věci...

Mohl by ses nám ze začátku prosím trochu představit?

Takže ahoj, jsem Vojtěch Petržela a pocházím se Svitav. Studuji 3. ročník oboru gastronomie.

Vojto, zajímalo by mě, jak ses vlastně rozhodl přihlásit na naši školu. Je pravda, že tvé úspěchy jsou potvrzením Tvé správné volby...

Určitě jsem chtěl na hotelovou školu, další variantou byly Poděbrady, ale vyhrála bližší varianta.

Všichni jsme si všimli, že máš přítelkyni, můžeš nám říct něco víc?

No všimli jste si správně, moje přítelkyně je taky ze Svitav, je jí 17 - stejně jako mně. Jsem s ní šťastný a snad to dlouho vydrží, mám v ní velikou oporu.

Jaké máš další koníčky? Jestli teda na něco máš ještě čas.
Tak snažím se co nejvíce vařit, to je to hlavní, dalším koníčkem je fotbal, hraju sportovně za Svitavy. Také mám velice rád společenské tance. Dále vyřezávám mýdla a velkým koníčkem je právě moje přítelkyně.

Jaký úspěch považuješ za svůj doposud největší?

Tak momentálně jsem dosáhl svého největšího úspěchu, a to 1. místa v celoroční soutěži Czech Carving Tour. Což jednodušeji znamená Mistr ČR. Dalšími úspěchy jsou například 3. místo z Mistrovství juniorů v Polsku.

Chystáš se teď na nějakou důležitou soutěž?

Mimo jiné se teď v lednu chystám na Gastro Junior, soutěžím v oboru Kuchař. V únoru se účastním světové soutěže v Německu. A největší vrchol bude carvingové představení na Světové kuchařské olympiádě také v Německu.

Kdo Ti pomáhá s přípravou? Podporuje Tě rodina?

Všechno mi strašně ulehčuje paní mistrová Dostálová a vedoucí odborného výcviku pan Havlík. Rodina je další velká podpora, za to jim samozřejmě moc děkuju.

Za celou redakci Zouvákovin bych Ti chtěl popřát hodně úspěchů jak v soutěžích, tak i ve škole a děkuji Ti za rozhovor.

(D. H.)

Popraven

Pro zvědavostí napjaté čtenáře přinášíme pokračování povídky Popraven...

Po opětovném odmítání se přiznat mě odvedli do cely s tím, že se bude pokračovat zítra. Palce i nohy jsem měl na maděru a to jen pro to, že jsem říkal pravdu. Taková naše země je, někdo tě udá a hned tě odvádějí do mučírny a poté na popraviště. Tu noc jsem nespál, pořád jsem musel myslet na svoji rodinu. A pak mě přepadl strach. Budou je taky mučit? Zabijí je? Nechají je být? Tyhle otázky mi kolobaly v hlavě jako nenasytý sup nad zdechlinou.

K ránu pro mě opět přišel ten bachař, co mě včera dostrkal před soud, ale teď jsme šli rovnou do mučírny. Co asi přijde dnes? Po příchodu mě zase praštil do nosu ten hnusný smrad, ale to bylo už vedlejší. „Tak co, přiznáš se už?“ zeptal se mě kat, který očividně neměl dobrou náladu a chtěl si ji na někém vybit. „Přiznával jsem se vám včera celou dobu, ale vy mi nevěříte.“ To kata rozzuřilo a hned mě položili na skřípec. Za normálních okolností by to mohlo sloužit na protažení zad, ale za těchto to mělo úplně jiný účel. Nejdřív mi vykloubili ramena, aby mě dostali na tu odpornou věc a pak zase přišlo na řadu vyslýchání. „Když se přiznáš, sundáme tě a tvůj trest bude mírnější,“ řekl kat. Neměl jsem co přiznat, byl jsem neviný. „Kolikrát ti to mám ještě říct, ty dutá hlavo, že jsem neviný?!“ řekl jsem už zuřivým hlasem a to ho jen povzbudilo k otáčení kola, které bylo napojené na provazy připoutané na mých rukách i nohách. „Už z tebe mluví ten odporný ďábel, ty šmejde. Přitáhnout ještě víc, ať zazpívá!“ Natáhali mě do doby, než mi praskly svaly na nohách. Teď už jsem nebyl schopný chůze, ale doznat lež jsem nechtěl. „To musí být nějaký silný dé-

mon, když tě takhle silně ovládá,“ řekl kat. Já se jen usmál a řekl jsem mu: „To není žádný démon. To je jen moje silná vůle a nevina.“ Kat i jeho poskoci se začali smát. Nechápal jsem, čemu se tak smějí, ale nechal jsem je při tom. Pak mě chytili a násilím mě hodili na židli. Poskok vzal rozžhavený kus kovu a kat mi jej přiložil k noze. Myslí, že už v životě nebudu chodit. Tělem mi projela obrovská bolest a po oddělení kovu jsem na místě popálení měl cejch. „Tak pořád se nepřiznáš?“ spustil zase tu svou. „Nemám se k čemu přiznat.“ Po téhle větě mi opět přiložil kov na nohu, takže jsem tak měl už dva cejchy. Po asi deseti minutách přišel jeden z inkvizitorů a ptal se: „Tak, jak to vypadá s našim ptáčkem, už zazpíval?“ Na to kat sklopil hlavu: „Ne pane, v tom muži se usídlil hodně mocný démon, který mu brání doznání i při takovéto inkvizici.“ Inkvizitor jen zakroutil hlavou a promnul si bradu. „Co všechno jste na něm dělali?“ zeptal se kata. „No, první byly palečnice, pak španělská bota, dneska skřípec a pálení rozžhaveným kovem. Ani při jednom se nepřiznal,“ řekl mu kat a inkvizitora to značně znepokojilo. Chvilí jen tak přemýšlel a pak rozkázal katovi a jeho poskokům, aby mě veřejně zbičovali, že to už mě donutí. Ten den už na mě nic nedělali, hodili mě do cely jako prašivýho psa. Usínal jsem v bolestech a bál jsem se zítřka. K ránu opět přišel ten pobuda bachař a vytáhl mě z cely. Hodili mě do klece na nějakým povozu a ten mě odvážel na náměstí, kde už čekala ta parta mučedníků. Mezi davem byla i má žena, která se při pohledu na mě zhroutil. „Tento muž je obžalovaný z pachtování s ďáblem a jeho pomocníky. A proto bude veřejně zbičován dvaceti ranami bičem.“ Poté mě katovi poskoci chytili a přivázali ke kůlu. Pak ze mě strhli košili a kat mi dal první ránu. Vhrkly mi slzy do očí, protože to byla silná rána a kat mě očividně nechtěl šetřit. Za první

přišla druhá, pak třetí, a takhle to šlo až k „osvobuzující“ dvacáté ráně, kterou už jsem cítil z dálky, protože ty předchozí rány mě zbavily kůže a svalů na zádech. Dav jásal a pokřikoval vyzýváje k dalším ranám, ale kat švihl bičem do vzduchu přímo nad publikum. Lekli se a přestali. Sundali mě z kůlu a hodili do vozu, který mě odvážel zpátky do cely. Ten den už mě nechali na pokoji a, jak se tam říká, dopřáli mi klid, i když to, co jsem zažíval a jak mě všechno bolelo, s klidem opravdu nic společného nemělo.

Další den ráno to všechno probíhalo jako doposud. Opět pro mě přišel bachař a hodil mě do mučírny, kde si pro mě přichystali celkem solidní kousek. Posadili mě na židli, v peci nechali rozpálit kleště a vkusně mi s nimi trhali kůži a svaly na rukách, nohách a břiše. Musel jsem se smát té lidské vynalézávatosti, ale ostatní to pochopili jako výsměch proti nim a přidali na intenzitě trhání. Nakonec jsem omdlel a odtáhli mě zase do cely. Když jsem se probudil, bachař mi řekl: „Zítra tě čeká další inkviziční soud. Už konečně řekni pravdu, protože když budeš dál zapírat, bude to jen horší.“ Já nad tím jen zakroutil hlavou a bachař odešel. Pořádko se mi usnout, což byl pro mě zážrak. Zdálo se mi o mé rodině, a že jsem s nimi tak, jak to bylo ještě před několika dny. Probudil mě však jeden z inkvizitorů a odváděl mě před soud. „Tak přiznáte se nám konečně?“ zeptal se vrchní inkvizitor. Musel jsem se usmát a nejspíše to viděl, ale mně už na tom nezáleželo. „A k čemu se vám mám přiznat? Ke lži? To se opravdu zákony řídí podle toho, že budete mučit nevinýho? A toho, kdo ho křivě obvinil, necháte na pokoji? Chce se mi z toho zvracet, jak jste všichni hloupí a nevzdělaní. Nevím, kolikrát vám budu muset ještě říct, že jsem křesťansky založený muž. V životě bych se se žádným Ďáblem ani s jinými takovými nescházel. Moje modlitby směřují vždy

nahoru, k Bohu. To je vše, co jsem vám chtěl říct.“ Vrchní inkvizitor vypadal, jako by mu někdo za kalhoty hodil žhavý uhlí, ale nějak ho to z míry nevyvedlo. Chvilí jen tak přemýšlel a pak řekl: „Ty v sobě musíš mít velmi silné demony a myslím si, že ti pomůže od nich možná jen konečné řešení v podobě hranice.“ Zbledl jsem. To mě chtějí upálit za něco, co jsem neudělal? Ale co, budu se s tím muset smířit, ostatně co taky ze mě zbylo kromě silné vůle? Nic. Upálení mělo přijít příštího dne hned ráno. Tu noc jsem nemohl usnout. Báł jsem se, že to uvidí moje rodina a to jsem nechtěl. Nakonec jsem upadl do hlubokého spánku a doufal, že už se neprobudím, ale opak byl pravdou,

když mě ráno, ještě ve spánku, vytáhl bachař a hodil mě zase na ten vůz, na který mě hodil, když mě zbičovali. Teprve tam jsem procitl a sledoval okolí. Viděl jsem stromy, jak se s přícházejícím jarem začaly zelenat. Viděl jsem květiny kvést a slyšel jsem ptáky zpívat. Představa toho, že už tohle nikdy nezažiji, mi stahovala žaludek a bylo mi do pláče. Když mě přivezli před hranici, kde už stál starý známý kat se svými poskoky, rozklepal jsem se. Vzali mě a přivázali ke vztyčenému kůlu, který stál mezi hromadou dříví. Lidé si tohle ovšem nemohli nechat ujít a přišlo se jich na mě podívat hodně. Pak dorazil nějaký týpek s jakýmsi psaním a začal nahlas číst: „Tento muž, obviněný ze

společenství s Ďáblem a podrobený soudnímu mučení, se nedoznal svého ohavného činu a je odsouzen ke smrti ohněm. Kéž je Bůh milosrdný a nenechá ho dlouho trápit.“ Dočetl a kat zvedal zapálenou pochodeň, díky níž začaly plameny olizovat hranici a šplhaly se až ke mně. Během chvíle dosahovaly mých nohou a štiplavý kouř mi nedovolil se nadechnout. Plameny však stoupaly výš a výš, až byly na úrovni mého pasu. To už jsem tu bolest moc nevnímal, byl jsem přidušený, napůl spálený a všude bylo cítit spálené maso. Teprve až když plameny dosáhly mých ramen, opustil jsem s křikem tento svět...

Stella M. Brown

Pírko

Vznášel se potichu nad zemí, neboť nechtěl být nikým zpozorován. I neuhlídal svá třpytivá pířka, co se pomalu snášela k zemi. Byl to anděl, který si jen tak poletoval nad lidským světem a koukal, zda lidé nejsou postihnuti nějakými hříchy. Jeho pířka mají tu moc, že dobrému člověku splní přání a zlému se špatně povede.

Stalo se však jednoho osudného rána, že ty pířka našly dvě odlišné dívky. Jedna se jmenovala Julie a byla to moc hodná dívka, která pomáhala starším lidem a nebyla sobecká, ale nikdo ji neměl rád, každý ji kvůli tomu odsuzoval a neměla žádné kamarády. Ta druhá, Nikola, byla oblíbená, sobecká a vyžívala se, když mohla nebohé Julii škodit. Ty dvě našly pířka, každá na jiném místě. Julii se zalíbilo, protože bylo světloune modré a krásně se třpytilo, a chtěla si ho doma vystavit pro štěstí. Nikole se líbilo jen proto, že se třpytí a na slunci je jeho třpyt ještě hezčí. Obě si ho daly do školní tašky a šly do školy. Když přišla Nikola před školu a uviděla tam Julii, tak hned spustila: „Hele, kdopak zase vystřčil hlavu z kurníku, naše slepička Julinka!“ a všem to přišlo strašně vtipné. Julie jen sklopila hlavu a šla dál. Ve škole to bylo jako vždy, ostatní po ní házeli papírky a smáli se jí, ale něco se přeci jen trochu změnilo. Jedna Nikolina kamarádka se Julie zastala a řekla, že ji nechají být. Julii to vrtalo hlavou a hned po škole šla za ní. „Děkuji, že ses mě zastala,“ řekla dívce. „Už mě štvalo, jak jsou na tebe všichni zlí. Mimochodem, já jsem Zita,“ řekla a podala Julii ruku. Ta se na ni nevěřícně koukala, ale nakonec ji přijala. Ten den šly spolu ven a Julie si začala myslet, že má konečně kamarádku. Když se loučily, tak jí Zita řekla: „Víš, vždycky jsem si myslela, že jsi divná, ale po dnešku vím, že nejsi.“ Julie se na ni usmála a domluvily se, že zítra půjdou do školy spolu. Tu noc Julie samým štěstím nemohla usnout. Stále nevěřila tomu, že má kamarádku, ona, která byla vždy odstrkována a pomlouvána. Ráno se dívky sešly a kráčely pomalu do školy. „Ty jsi úplně jiná než Nikola. Jí jde jen o svůj vzhled a o to, aby měla koho pomlouvat. Ty jsi taková hodná a milá,“ řekla Zita Julii a ta jí odpověděla: „Nemyslím si, že Nikola je zlá, jen si prostě moc myslí, ale kdyby se nekoukala na to, jak člověk vypadá a koukala na to, jaký je, zjistila by, že je to mnohem lepší.“ Zita pokývala hlavou. Mezitím došly ke škole, ale Nikola tam nebyla. Dívám se to zdálo divně, protože ona ve škole nikdy nechybí. Ve třídě vládlo ticho a mír. Když dívky přišly do třídy, tak je každý zdravil. Julii to přišlo divně, že zdraví i ji, ale nechala to plavat. Po škole za Zitou a Julii přišly další dvě z Nikoliniých kamarádek a hned se daly do řeči s Julii. Té oči jen zářily z toho, že s ní někdo mluví. Ještě ten den se od někoho dozvěděla, že Nikola má nějakou nemoc a že nepřijde do školy pár dní, což jí přišlo

divné. Rozhodla se, že ji půjde navštívit. Věděla, kde bydlí, a tak šla. „Dobrý den, přišla jsem za Nikčou,“ řekla její mamě u dveří a ta ji pustila dovnitř. Julie přišla do jejího pokoje, ale to, co viděla, ji nahnalo hrůzu. Nikola byla bledá jako stěna a nevypadala vůbec dobře. „Niky, co se ti to děje?“ zeptala se jí, když se vzpamatovala. „To netuším, už jsem se takhle probudila. Doktoři taky neví, co to je,“ řekla jí smutně Nikola. Julie si k ní sedla a povídal si dlouhé hodiny. Julii přišlo divné, že ji Nikola nevyhodila, ale neřekla to. Když už bylo pozdě, šla Nikola vyprovodit Julii ke dveřím. „Děkuji, že jsi přišla. Nikdo za mnou kromě tebe nepřišel a navíc jsem poznala, že nejsi taková, za jakou jsem tě měla.“ Julie se usmála a šla domů. Další den nešla do školy, protože byl víkend, a tak šla opět za Nikolou. Dívky se spolu smály a dělaly různé věci, třeba se malovaly nebo oblékaly jako modelky, ale čas neúprosně utíkal a Julie musela jít domů. Nikola ji šla opět vyprovodit ke dveřím a tam jí řekla: „Julie, ty jsi tak milá osoba a opravdu mě mrzí, jak jsem se k tobě chovala. Nesmažeme to a nebudeme kamarádky?“ Julii se po těchto slovech zatočila hlava. Nikola jí nabídl kamarádství? Opravdu jí? „Myslím, že to není špatný nápad,“ odpověděla. To, co dívky netušily, bylo, že pířko v Nikolině pokoji začalo zářit překrásnou září a začalo mizet. To

samé dělalo i u Julie v pokoji. Obě pířka zmizela s objetím dívek. Nikola byla zase taková jako dřív, vrátila se jí její barva a zdraví. Ne, vlastně nebyla jako tenkrát, byla jiná. Místo pomlouvání a sobeckého chování byla milá, hodná a každý ji měl rád. Julie měla konečně kamarádky, po kterých léta toužila, a krásně si rozuměly. A kam zmizela pířka? Ta se vrátila k andělovi, který je ztratil a teď se kouká na štěstí, které jeho pířka daly. Nikdy by si nepomyslel, že se tohle stane, i když tomu tak trochu pomohl, ale byl rád, že vidí, jak se nespravedlnost proměníla ve spravedlnost, nenávisť v přátelství a že i sobectví se dá změnit v dobrotu a ochotu.

[Stella M. Brown a L. E. R.]



P ejeme Vám veselé a klidem
prodchnuté Vánoce, hodn zdraví
a š astných okamžik
v novém roce.